

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήντα ἔνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθιμένα

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρονσα πολύ.

Ὁ Ῥωμαῖὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θά θῆναι.
κι' ὅταν ἔγω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέγωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔγωμαι.
καὶ ὅταν Ἀθῆνων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξω κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἔνα ἄνω μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτι χροί.
Κι' ἕνα φέλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὅποσο τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάγ' μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σῶρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φέλλο μὲν δεκάρα.

Τοῦ Ἀπριλίου εἰκοσιμία
καὶ ἀνοίγουν τὰ μνημεῖα.

Τρακόσα τριάντα κι' ἑννιά,
λαμπάδες, κοιλοῦραις, ἀρνιά.

Ἡ μεγάλη Παθαλιὰ μὲ θεότερῶλα φίλιὰ.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, ὁ Ἄδης ἐνίκηθη,
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς ἠλάλαξαν τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη.
Μαζὶ μὲ τὴν Ἀνάστασι, ποῦ κτίζοντε φωλιναῖς
ἀγάπαις ἀποδόστομαι ὅστις τριανταφυλλιαῖς,
καὶ τῆς Σοφίας γίνονται τὰ ξακουστὰ βαπτύσια,
καὶ σκούζουν ὄλ' οἱ Ἕλληνες «ψυχὴ μου ὅτὰ Πα-
[τήσια].»

Τὴς Ἐκκλησιαῖς τὸ σήμαντρο χαροῦμένο κτυπᾷ
κι' ἑλλίδες μὲς ὅτ' ἀστήθην μας χρυσοφτεραις σκορπᾷ.
Καθένας μὴ παρηγορᾷ ὅτ' ἄβαπτισι τῆς βλέπει,
τὴν χαριετοῦν καὶ τὰ μωρὰ μ' ὀλόχουσαι κεράκια,
κι' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, κομπάρος ὅπως πρέπει,
λεπτὰ ὅτους ἕπικόουσε του εἰκοσιπενταράκια.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, χρυστὴ φωτοχυσία,
ὁ Ἄγγελος ἐκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου...
πολὸς ὁ μόσχος σήμερα κι' ἡ τράπεζα πλουσία,
χοροπιδῶν κι' οἱ ποντικοὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου,
καὶ τὰ ρουσφέτια μπλόκια ὁ Θεοδωρὸς μοιράζει
νὰ λείψουν τὰ παρὰπονα καὶ τὸ ποῦν μαράζι.

Λαμπάδες Ἀναστάσεως σπκόνονται ἕψηλά,
ἐξ οὐρανῶν ἀκούεται Ἀγγέλων μουσική...
αὐτοὶ ποῦ δὲν ἐνήστευσαν ἄς φάνε τὴν πολλὰ
κι' ἐκείνοι ποῦ ἐνήστευσαν ἄς μένουν ἡστικοί.
Κι' ἄς λέγῃ ὁ Προβουπιργὸς «Ἀνάστασις σ' ἐμάς,
καὶ ὅστου Τρικούπη τοὺς πιστοὺς Μεγάλῃ Ἐβδομιάς.»

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, καὶ κελαδεῖ τ' ἀπόδι :
«Σαρακοστή γιὰ τὴν Ἑλᾶκαὶ Πάσσα ὅτ' οὐροδόνια.»
Τὰ πρόσωπά μας ἄς γελοῦν κι' ἄς φέγγουν λαμπρο-
φάρα,
ἄς τσουγκρισθοῦν ἀδελφικῶς τὰ κόκκινα ταῦγά,
καὶ ὅσοι δὲν ἐμάλλωσαν ποτέ των ἔως τώρα
ἀμέσως τὸ ζωνάρι των ἄς λύσουν γιὰ καινὰ

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, ἄς ὀπλιθώμεν ὄλοι
καὶ ὅποιος εἰς τὰ χέρια του δὲν ἔπασε πιστόλῃ
ἄς ρίξῃ ἕνα πρὸς τιμὴν τῆς ἱερᾶς ἡμέρας,
ἀρματολόγος τὴν σήμερον καθέννας ἄς φανῇ
κι' ἄς περαιοθῶμε ὄλοι μας ἐν στόματι μαγαζοῦς
ὡς Ἕλληνες ἀντάμους καὶ ὡς Χριστιανοί.

